

128 czołgów sowieckich zniszczono w jednym dniu

BERLIN, 7 lutego. — Agencja „Telepress” dowiaduje się z dobrze poinformowanego źródła następujących szczegółów o walkach na froncie wschodnim:

Zniszczenie 128 sowieckich czołgów w jednym dniu jest wynikiem niezwykle ciężkiej i krwawej straty dowodów na wszystkich odcinkach atakowych od Zatok Północnych aż po Krym świadczy, że bitwa zimowa nie osłabła w żadnej mierze pod względem zażyłości, jakkolwiek na odcinku południowym coraz wyraźniej zaznacza się wiosenny okres roztopów. Punkty ciężkości rozdziały się na wszystkie odcinki.

Do szczególnie zażartych walk doszło na południu na obszarze Nikopola i w strefie walk między Krowogradem a Białą Cerkwia. Natomiast na odcinku środkowym między Prypcą i Berezną jak również w drugiej bitwie o Witebsk, ogniskowe punkty na północnym skrzydle na południe od Narwy leżały na zachód od jeziora Ilmen.

Chwilowe rozproszczenie się umożliwiło na środkowym i południowym odcinku silniejsze działania formacji lotniczych, które z dobrym skutkiem współdziałały w walkach na południe od Berezn i na Krymie. Niemieckie myśliwce oraz baterie przeciwlotnicze zestrzeliły 5. 2. 20 maszyn sowieckich. Tym samym stracili bolszewicy w czasie od 1 do 4 b. m. 112 samolotów, kiedy w tym samym czasie tylko 12 niemieckich maszyn nie powróciło do swoich baz wyjściowych.

Bombardowanie obiektów na wyspie Cejlon

TOKIO, 7 lutego. — Według doniesienia z Szonan, japońskie jednostki lotnicze marynarki zaatakowały w piątek nocą po raz pierwszy, położoną o 600 mil na północ od zatoki Cejlońskiej, urządzenia wojskowe, osiagając liczne trafienia, które spowodowały w czterech miejscach pożary. Wszystkie japońskie samoloty powróciły nieuszkodzone.

Droga Burmańska kwestią życia lub śmierci

SZANGHAI, 7 lutego. — Zastępca ministra spraw zagranicznych dr Wu wyraził bez obłonek rozczarowanie Czungkingu z powodu dalszego przewlekania od dawna przyrzeczonej ofensywy alianckich w Burmie. Oświadczył on, że wprawdzie przyjęto z zadowoleniem atak na wyspy Marshalla, jednak wielkie przygnębienie w Czungkingu można załagodzić tylko przez ponowne uruchomienie Drogi Burmańskiej. Sprawa ponownego otwarcia tej drogi jest kwestią życia lub śmierci dla Chin Czungkingu.

SZANGHAI, 7 lutego. — „Od chwili zamknięcia Drogi Burmańskiej ani jeden pojazd zmotywowany i ani jedna część zapasowa dla starego parku samochodowego w Chinach Czungkingu nie przybyły do tego kraju” — pisze przedstawiciel londyńskiego dziennika „News Chronicle” z Czungkingu, opisując tamtejszą katastrofalną sytuację transportową. Podróż, która w Anglii można odbyć w trzech dniach, wymaga w Chinach Czungkingu dwóch tygodni lub więcej.

W jednym zdaniu

W myśl rozporządzenia burgenberskiego ministra spraw wewnętrznych, wszystkie kapieliska mineralne, miejsc kuracyjne oraz chaty górskie oddane zostaną na wychłmist do dyspozycji ewakuowanych.

Najnowsza komedia, wyreżyserowana perfidną i umiętleną ręką Kremlu, podobnie jak wszystkie dotychczasowe, nie jest innym, tylko zastąpionym dymanem, małą przed oczyma opinii światowej, a zwłaszcza społeczeństw anglo-amerykańskich, ukrytym niezmienny cel bolszewizmu, jakim jest rewolucja światowa. Niewielu znajdzie się chyba na szerokim świecie rozumnych i uczciwych ludzi, którzy mogliby choć na chwilę uwierzyć, że czerwony car zwiazku Radzieckiego, Józef Długaszwyc, powieszony dziesiątki lat swego życia w rozbitej bolszewickiej, naraz na starość przeobraził się w „demokrate”, rezygnując choćby tylko z części swej nieograniczonej władzy, podobnie jak i zespół zawodowych rewolucjonistów, twórczych reżim Unii Sowieckiej.

We Francji, gdzie metody bolszewickie miało sposobność poznać dość gruntownie w okresie przedwojennym, stwierdza się otwarcie, jak podaje agencja OPL, iż zra-

komie usamodzielnienie poszczególnych republik sowieckich w obrębie Unii jest nową maskaradą bolszewicką i trzeba je postawić w jednym szeregu wraz z rzekomym rozwiązaniem Kominternu, oraz skasowaniem bolszewickiego hymnu bojowego „Miedynarodowki”. W ten sposób pragnie się wzmocnić światu, że na obszarach Związku Radzieckiego zniknął reżim terroru i ucisku, którego ofiarą od dwudziestu siedmiu lat były nie tylko jednostki, lecz całe grupy narodowe. Zamiana Unii Sowieckiej na coś w rodzaju Commonwealth według wzorów brytyjskich wzmacnia tylko groźbę, wiszącą nad Europą, na wypadek zwycięstwa koalicji antyrosyjskiej. Jest zupełnie jasnym, że tego rodzaju „oswobowienie” nie jest niczym innym, jak politycznym procesem ekspansji, która w razie zwycięstwa sowieckiego, objęłaby całą Europę, łącznie z Francją.

Krytyczne i rzeczowe stanowisko w sto-

sunku do omawianej „reformy konstytucyjnej” ZSRR zajmuje prasa szwedzka. „Helsingborgs Dagblad”, omawiając tę kwestię, stwierdza, że „16 republik sowieckich także i w przyszłości nie będzie mogło prowadzić własnej polityki zagranicznej, ponieważ dyplomacja sowiecka zatłwiała nie dyplomację, lecz GPU”. Do każdego państwa bolszewickiego włączony jest oddział GPU, a szef tego oddziału jest potężniejszy, niż szef państwa, pozostający w całym personelu pod najściślejszą kontrolą GPU. Dotychczasowa praktyka wykazała, że jeśli dyplomaci sowieccy zaczynają wykazywać zbłądnioną samodzielność, wówczas albo zostają odwołani, albo „znikają”. Powiększenie personelu przedstawicieli w szwedzkiej na równię zwoi cel. Konsulat sowiecki, utworzony w roku 1940 na małej wyspce Aland, składa się z 40-tu osób. — Wobec tego można sobie łatwo wyobrazić, jakiego napływu bolszewików musiałyby spodziewać się stolice poszczególnych krajów. Dziennik szwedzki wyraża przekonanie, że wnioskując z entuzjazmu, z jakim została przyjęta w Anglii i Stanach Zjednoczonych najświeższa „reformacja” konstytucyjnej ZSRR, pojawiła się ona widocznie jak na zamówienie i stanowi prawdopodobnie jedno z ogniw współpracy sowiecko-brytyjskiej. Inny dziennik szwedzki „Volksdagbladet” pod tytułem „Również i Szwecja może stać się autonomiczną republiką sowiecką”, zaznacza w jednym z doniesień londyńskich, że uchwała moskiewska jest „wielkim triumfem dyplomacji Kremlu”. Od siebie mismo stwierdza, że ten nowy system przedstawia dla bolszewizmu ważny etap na drodze do rozszerzenia swych wpływów. 16 nowych central komunistycznych w każdym kraju stwarza nie spodziewane możliwości roboty podkopawczej. Te liczne przedstawicielstwa, składające się z zaufanych parobków moskiewskich, dawałyby zdecydowaną przewagę Sowietom na wszystkich konferencjach, na których decyzje zapadałyby liczbą głosów. Bukareszteński „Curentul” podkreśla, że celem, dla którego odbywa się przeobrażenie konstytucji sowieckiej, jest zamiar utworzenia Unii Sowiecków bardziej rozległej, niż dotychczasowa, gdyż w skład tej, pod pozorem „państw suwerennych” miałyby wejść „z własnej woli” kraje bałtyckie, Polska, Czechosłowacja, Bułgaria i Jugosławia. Okazuje się, że polityka Piotra Wielkiego znalazła w osobie Stalina największego i najbardziej zdecydowanego wykonawcę na całej przestrzeni historii Rosji.

Jasno i otwarcie brzmia stanowisko Hiszpani w stosunku do tego największego blufu sowieckiego. Wielki dziennik kataloński „Solidaridad Nacional” mówi: „Rosja czy Europa, oto zagadnienie”. Ponieważ Hiszpania — pisze dziennik — ma na podstawie swego własnego doświadczenia, a Katyni stanowi dla każdego Hiszpana pięcie na wskroś żywe, dlatego trzeba stwierdzić, co następuje: „Każdy naród, posiadający pretensje do nazwania się europejskim, musi zwrócić swe oczy oraz broń w kierunku groźącego od Wschodu czarnego niebezpieczeństwa. Każda pośrednia lub bezpośrednia pomoc, jakiej by się udzieliło Moskwie, jest zamachem na wolność i cywilizację narodów. Istnieją tylko dwie możliwości. Albo uratuje się te cywilizacje, albo też ulegnie ona zniszczeniu na wieczne czasy”.

Portugalia, Hiszpania i alianci

LIZBONA, 7 lutego. — Tutejsze koła polityczne z największą uwagą, a po części także z zaniepokojeniem śledzą prasie, wierną przez Londyn i Waszyngton na rząd hiszpański. Podkreśla się, że Portugalci zależy w najwyższym stopniu na dobrych stosunkach pomiędzy Hiszpanią, a alianciami.

W bloku iberyjskim Portugalia jest tak silnie zespolona z Hiszpanią, że każda prowokacja Hiszpanii oznaczałaby pośrednią prowokację także Portugalii. Z drugiej zaś strony wobec szczególnych zobowiązań oraz sojuszu z Anglią nie może Portugalia pozwolić sobie na to, aby uprawiać politykę skierowaną w jakiegokolwiek formie przeciwko aliancom. Na skutek takiej sytuacji zmuszona jest Portugalia wręcz, naturalnym biegiem okoliczności, do odegrania roli pośrednika. Panują przekonania, że między Salazarem, a rządem generała Franco panują tak ścisły kontakt, że wszelkie zagadnienia o charakterze zewnętrznym politycznym, posiadające jakakolwiek doniosłość, badane są stale wspólnie przez oba te rządy, zanim jeszcze powzięcie się stanowisko decyzji. Panuje tutaj również zdanie, że w pierwszym rzędzie chodzi o nieporozumienia, zaślepienie, Madrytem, a Waszyngtonem. Mówi się wreszcie, że pojednanie się Madrytu z alianciami jest najwyższym nakazem polityki portugalskiej, a dążyć do niego należy wszelkimi siłami.

MADRYT, 7 lutego. — Radio hiszpańskie w całym szeregu oświadczeń w ostatnich dniach zajęło stanowisko wobec amerykańsko-angielskich ataków na neutralność. W oświadczeniach tych powołuje się na fakty, że Hiszpania od samego początku wojny zajęła neutralne stanowisko i jest zdecydowana nie dać się z niego odwieść przez żadne groźby. Jeżeli istnieje coś, czego Hiszpania zrozumieć nie może to jest to obłuda i dwuznaczność — jak zaznaczono w jednej z audycji. — Ze Hiszpania trzyma się tej podcazas tej wojny poza ramami tej wojny światowej, uczyniła to w pełnej świadomości swojego obowiązku historycznego. Hiszpani nie można w najmniejszej mierze udowodnić jakiegokolwiek winy. Na tym fakcie ugruntowane jest też prawo Hiszpani na respektowanie jej praw, jako mocarstwa suwerennego.

W innej audycji radiowej podkreślono m. in.: „Najlepszym dowodem naszej neutralności jest, że nigdy nie działaliśmy jako prowadzący wojnę. Ostatnie wiadomości z za granicy potwierdzają nienaruszalność linii naszej neutralności. Nie nie może się zdarzyć aby było w stanie przełamać to jedynymże zdaniem hiszpańskiego narodu. Hiszpania jest i pozostanie neutralna”.

ŚWIATŁOCIEŃCIE

„Bogata” Ameryka
Angielscy fuchowcy, którzy niedawno temu badali stosunki mieszkaniowe i budowlane w Stanach Zjednoczonych stwierdzają, że nieda mieszkaniowa jest tam o wiele większa niżeli w Angli. W przeciętnie do rozporozczonego zagranicą zapatrywania, jakoby w Stanach Zjednoczonych życie było więcej sanitarnie i komfortowe należy stwierdzić, że dziś przeszło 750 tysięcy obywateli amerykańskich mieszka w wozach mieszkal-

nych. Nie trudno sobie wyobrazić jaki tam panuje stan higieniczny. Prawie w 300 miastach USA stwierdzić można krytyczną niedę mieszkaniową. Wiele łóżek zajętych jest przez trzy osoby pracujące na trzy zmiany, a za tym zajęte są przez całe 24 godziny. Bardzo wysoka jest liczba bezdomnych. Wskutek braku metali i drzewa rozwój budownictwa jest wstrzymany. Prawie połowa 27 milionów domów mieszkalnych w Ameryce Północnej wymaga gruntownych renowacji, aby uczynić je zdalnymi do zamieszkania.

3 serca w oklennicy

Józef Jazon.

NOVELA. 10

Przez dłuższą chwilę panowała cisza. Sugestio-najcy czar letniego wieczoru jak gdyby siłką teozobarwniej pajęczyny osnuwał dusze i nadał jej na harmonizując akordy melancholii. Zdało się, że z głębi ogrodu, wraz z falą zapachu rozkwitłych róż, poprzez przestrzeń koloru lila, napływała beżowa echa, czegoś, co istniało ongi na tym wyniknu pczestzeń, że podopasza się z przeszłości dawno umarłe wstęchnienia, blade strzępki melodii, granych na klawiszach nieistniejącego już szpinetu, szept wyciągniętych, które śpią na promieniach księżycowych zaklecie nieznaną tajemniczą mocą w drganie cząsteczek niebieskawo-złotego światła, stala przemijającego i pomimo to wiecznie żywego, choć uca to je wymywały czas zamieni w próchno i rozwał jak pył na wielkiej drodze, by nawet fosforyzowaniem podczas nocy nie stwierdził dalszego swego bytu.

Pierwszy odezwał się Wiciorek. W jego ścisłym głosie, pomimo to jednak brzmiącym jak obudzona struna gitary, nie było jednak żadnej robojonej teatralności.

— Dzwine to dla mnie bardzo! Jak to wszystko dokola wydalo mi się teraz dokladnie znane Jestem tu po raz pierwszy a mam wrażenie, że przeżyłem tutaj całe wiatki, jakąś wielką, zaledzioną miłość, jakąś dramata, którego bliżej określić nie mogę. Zastanawiam się czy we mnie przypadkiem nie pokutuje duch dawnego trubadura, wdzęcego-poeci, co miłość swa spędzal na poszukiwaniu przypod, dopóki miraz kobiety, którą chciał znaleźć, nie ucieleścił się w kształtach naszej Jagny.

— Zwykła historia każdego donkiszotowatego blazna, który chce być donzuancem, nie wiedząc o tym że postępuje jak piesek kręcący się za własnym ogonem.

— Puje pan nastój swoimi porównaniami profesorze — powiedziała panna Kunegunda. —

Czy pan był zawsze takim trzeźwo patrzącym realistą?

— Oczywiście, że nie, ale dość wcześniej zawróciłem na grunt rzeczywistości. Skoro jednak, że się tak wyrażę, z oddali tego mroku czwarty wymiar muska nas swymi skrzydłami — widzi pani; nastajam się do zbiorowego tonu — może zechciałaby nam pani opowiedzieć coś z podań, związanych z tym dworkiem, bo przecież niewątpliwie ma on jakąś własną legendę a może fakty rzeczywiste, który w perspektywie minionego czasu, nabrał barw poetycznych. Ulatwiliby mi to również w pewnym stopniu praca, jaka za pani zgodą prowadzę.

— A więc dobrze! Niechże więc umarłe zdarzenia zmaterializują się na nowo, na te krótkie chwile, jakie żyją wymiawiane wyraz — zaczęła swe opowiadania panna Kunegunda. W toku jej opowieści zmartwychwstała postać Andrzeja Czermońskiego — dawnego właściciela dworu i Csi Wądoły. — Pradziad nasz — mówiła — był człowiekiem niezmiernie wybujałego temperamentu. W młodych swych latach miał wielkie zatargi z sąsiadami, albowiem energią swoją wyładowywał w natrętnym, zuchwałym i gwałtownym zachowywaniu się wobec młodych kobiet. Lubili też szalone zabawy przy kieliszku i kartach. Przyszła jednak chwila, gdy zakochał się stu procentowo w pannie Janinie Czarskiej, pięknej brunetce i pod jej wpływem zmienił się w łagodnego baranka, zapatrzonego w swą żonę jak w boginie. Pani Janina podobno zdecydowała się wyjść za Andrzeja Czermońskiego nie tyle z prądziwie: miłości doń, ile z tego powodu, aby zbroić na złość swemu poprzedniemu narzeczonemu, z którym o coś tam głębiej się poróżniła. Wprawdzie o umarłych nie powinno się mówić żyło, ale faktem jest, że nasza prahabacja była osobą w znacznym stopniu lekkomyślną, gdyż trudno inaczej określić tego rodzaju motyw małżeństa. Może zreszta była to plotka, szerzona przez zawistne mamy i ich córki, ponieważ Andrzej był bardzo przystojnym mężczyzną a przy wielkiej zamożności — porządą partią. Owocem pierwszych kilkunastu miesięcy szczęśliwego życia mał-

wo ze względu na matkę, częściowo zaś chcąc wyróżnić datę 24-go czerwca, jako że w tym dniu imieniem panny Janiny odbył się jej ślub z Andrzejem.

Dwulecie ślubu i imieniny obchodzono wśród huczałej zabawy w tym domu, przy udziale licznych gości. — Wiadomo przecież panom, że to święto na cześć promiennego słońca i światła, tradycja się nakazywała czcić ogólną weselnością — zaznaczyła panna Kunegunda — to też z niecierpliwością oczekiwano zapadnięcia zmroku, gdyż miała się odbyć noc wenecka na stawie (był wówczas znacznie większy, prawie jezioro) na łodziach, przy akompaniamencie orkiestry, światła chińskich lampionów i feercywnym blasku sztucznych ogni. Już grzmiący dźwięki wprowadzającego marsza, a kolorowe światła odbijały się w toni wodnej, gdy na brzegu, przed wsładaniem do łodzi sposzrono brak pani Janiny. Rozpytywanie i nawiolywania nie dawały skutku; trzeba więc było rozpocząć poszukiwania. W komnatach dworku, oprócz plastunki czuwającej przy małej Janinie, nikogo więcej nie było. Pani Janine odnalaziono w parku, ot tam, gdzie obecnie widać te grupy tu — opowiadająca wskazała lekko — stała tam wtedy matka. Młoda mężatka leżała zbroczona krwią; w okolicy serca rana od pchnięcia sztyletem; śmierć musiała nastąpić momentalnie.

— A któż był sprawcą? — zapytał Wiciorek. — Nigdy go nie odkryto. Ślad po nim jak gdyby rozwiął się w mroku, pod osłoną którego stała się owa brodnica. Sprawa była tam bardziej dziwna, że jednocześnie w spyalni, która mieściła się w zajmowanym obecnie przez pana pokoju, profesorze, wyłamano zamek od komody i skradziono kaszkę z kosztownościami pani domu, a były one wartości niemałe, jeżeli się zważy, że oprócz kilku bransolet złotych z diamentami i takichże broszek znajdował się tam duży naszylnik z perel. Zbrodniarzy musiało więc być dwóch co najmniej nie wiadomo jednak dlaczego Janina została zamordowana.

— I cóż dalej, proszę pani? odezwał się Flagston

— Andrzej nie mógł znieść widoku miejsc,

gdzie egiagle odżywały się ccha minionych wieków wrotnie szczęśliwych dni, imięwisywy bieg syka pod opieką rodziny, wyczał na szeroki świat. Bawił głębiej w krajach Wschodu i powrócił dopiero po siedmiu latach, przywoząc ze sobą jakieś poganskie, tajemnicze zamilowania, razem z owym indyjskim bożkiem, którego panowie udzieli na szafie bibliotecznego, Spyalnie zamieniono na gabinet i umieszczono w nim owe lustrko, które również przywędrowało razem z Andrzejem z nieznanych okolic. W tym pokoju przadają się dzał całe doby. Wieczorem nie było wolno wchodzić na nikomu. Raz na rok, punktualnie na 24 czerwca zjawiał się do prowadzącego życie pałastelnice Andrzeja jakiś obcy człowiek, strachy i żółty, niby mumi, patrzący skłoniymi, straszny mi, prawie ongiem oczyma: spędzali w ścisłym zamknięciu całą dobę (nawet niejednemu nie wolno było im podać) po czym nieznan ten lama czy inny zniknął znowu. Tak upłynęło czterdzieści lat. Na dwudziestą pierwszą rocznicę śmierci Janiny obcy już nie przybył i tegoż wieczoru znalezione Andrzeja — martwego — na podłodze przed zwierciadłem. Lekarz stwierdził zgon wskutek ataku sercowego. Na tym szczególe kończy się moja pieśń o historii tego dworku — uśmiechem zamknęła panna Kunegunda swą dramatyczną opowieść.

Powiał lekki watek i przyniósł szmery z głębi ogrodu. Szleści liści, a może szleści skrzydło nietoperza? Na schodach do werandy wysła się gwetka czarnego koca, fosforyzujące ogniki złotych klepi skierowały się w stronę Flagstona. Ni stąd ni z owąd kot sprężył się do skoku i zaskoczył na kolanach czarnego magika. Profesor gniwnym ruchem ręki strząsnął drapieżnika na ziemię: — Idź precz, rabusiu, na polowanie! Kot miauknął ze złością i chycnął z powrotem w ciemność.

— Jeszcze jedno, łaskawa pani — zabrał głos Wiciorek — czy skradzionych klejnotów również nie odnalaziono?

— Szukano ich na wszystkie strony długodarcem, a zreszta akcja ta trwa jeszcze — dojął kopane gdzieś w ogrodzie, to znów pan uśmiechnął się do Flagstona.

